

Kalabalik!

Bulletin of the Swedish Research Institute in Istanbul

No. 1 / April 2017

Publisher: The Swedish
Research Institute in Istanbul
info@sri.org.tr

Editor and graphic designer:
Olof Heilo olof.heilo@sri.org.tr

Assistant editor and translator:
Victoria Arzu Lejontâtel
arzu.lejontatel@sri.org.tr

For more info, see
www.srii.org

Kalabalığa karışın!

Kalabalık kelimesi İsve  ye *kalabalik* olarak, İsveç Kralı XII Şarl (Demirbaş Şarl)'ın Osmanlı topraklarında ikamet ettiğı dönemde (1709-1714) yaşanan dramatik bir olay neticesinde geçmiştir. Söz konusu olayda bir grup yeniçeri, Osmanlı Padişah'ının emri üzerine kralı yakalayıp onu Bender'den Dimetoka'ya götürmekle g  revlendirilmişlerdi.

O dönemden sonraki İsveç misyonları Türkiye'de çok daha huzurlu bir ortamda görev yaptılar ama bugün, İsveç Başkonsolosluğı'nun kapılarından çıkar çıkmaz kendinizi İstanbul'un ana atardamarı İstiklal Caddesi'nde, büyük bir kalabalığın ortasında bulursunuz. İsveç Araştırma Enstitüsü'ne çalışmak üzere gelen araştırmacıların hiçbiri yalnızca konsolosluk bahçesinde huzurlu bir araştırma ortamı bulmak için gelmediler elbette. Amaçları daha ziyade, bu yaşayan şehirle ve ülkenin diğ  r araştırmacı, akademisyen ve kurumlarıyla yararlı ilişkiler kurmaktır.

Bu bilinçle hazırlanan *Kalabalik!* İsveç Araştırma Enstitüsü'n  n ilk elektronik dergisi olarak Dünya'ya açılan bir pencere görevi görmenin yanı sıra, Türk ve İsveçli araştırmacı ve akademisyenlerin birbirleriyle fikir alışverişi yapıp deneyimlerini paylaştığı bir platform olmak üzere tasarlandı. Tüm okuyucularımıza şimdiden 'kalabalığa' hoşgeldiniz diyoruz!

Enstitüden ...

Johan Mårtelius, İsveç Araştırma Enstitüsü Direktörü

Türkiye’de bahar ayları, bir kaç hafta önce gerçekleştirilen referandumun sonuçlarına ve bu sonuçların getireceklerine dair yapılan tahminlerle geçti. Başabaş sonuçlar her iki taraf için de hayalkırıklığı yarattığı gibi, gelecekle ilgili bilinmezlik, hatırı sayılır bir süre daha her alanda kendisini göstermeye devam edecek gibi görünüyor. Referandumun, İsveç Araştırma Enstitüsü’nün aktivite yoğunluğunu ve gelecek planlarını nasıl etkileyeceğini öngörmek için henüz çok erken. Enstitü çevresinde bu konudaki en büyük değişiklik ise tam karşımızdaki, ‘Evet’ tarafına ait devasa seçim afişlerinin, seçimden bir gece önce, üzerinde bulunduğu eski Rus konsolosluk binasından kaldırılmış olması. Binanın yavaş ilerleyen renovasyonu referandumun sona ermesi vesilesiyle hızla tamamlanıp, o güzel Dor sütunları tekrar görünür olur mu, henüz bilemiyoruz.

Son zamanlarda yakın çevremizde başka değişiklikler de oluyor elbette. Güvenlik kaygılarındaki artış, konsolosluk çevresindeki tüm parmaklık ve duvarların tel örgülerle çevrelenmesine neden oldu. Eskiden araları yeşil bitkilerle süslü şekilde İstiklal Caddesi’ne doğru açılan parmaklıklar, şimdilerde içerinin görünmesini tamamen engelleyen panellerle kaplandı. Bahçenin alt tarafında, bizim annex binamızın karşısındaki küçük garajın yerine, yeni bir vize ve göç birimi binası yapıldı. Vize başvurusunda bulunanların binaya girişleri ise güneydeki yüksek duvarda açılan yeni bir kapıdan sağlanıyor. Bu yenilik sayesinde, önceden bir bakıma atıl kalmış gibi görünen bu köşe şimdilerde çok aktif ancak birçoğumuz binanın ayrıca yeşil sarmaşıklarla kaplanıp karakterini değiştirmesini bekliyoruz.

Kendi binamız ise her zamanki gibi toplantılar, seminerler, konferanslar, münazara akşamları ve diğer aktivitelerle doluydu. Yerel işbirliklerimiz, başta kütüphane ağı projesi Bibliopera ve

Levanten Kültür Mirası Vakfı ile olmak üzere devam etti. Hollanda Enstitüsü ile, Feriköy'deki Protestan mezarlığının onarılması; Alman Orient-Institut ile de "Osmanlı İmparatorluğu'nda Sürgün ve Güler" konulu bir konferans serisi üzerinde çalışmaya başladık.

İsveç'e ait diğ r Akdeniz Enstitüleri'yle olan işbirliğimiz elbette bir diğ r önemli nokta. Atina, Roma ve İstanbul'daki enstitü direktörleri olarak, Mart'ta, Atina'da bir araya gelerek önemli adımlar attık. İskenderiye ve Kudüs'deki enstitüleri de kapsayacak şekilde, ortak ilgi alanlarımızı ve umut verici planları tartıştık. Hem kısa hem de uzun vadeli bir bakış açısıyla, kültürel ve siyasi anlamda global bir merkez olan Akdeniz bölgesi, önemli araştırma ve fikir alışverişlerine sahne olmaya devam edecektir.

Akdeniz odaklı bu geniş bakış açısı çerçevesinde İsveç Araştırma Enstitüsü, fiziki anlamda da en yakınımda bulunan ortağımız İsveç Başkonsolosluğu ile birlikte merkezi bir konumda bulunmaktadır. Daha önce de belirttiğim gibi, yakın çevremizde, kapanan eğlence yerleri, İstiklal Caddesi'nden kaldırılan tarihi tramvay ve komşu binalar Rusya ve Hollanda Başkonsolosluklarının önüne yerleştirilen polis bariyerleri de dahil olmak üzere büyük değişiklikler oldu. Ancak dışarıdaki semt hayatı, yüksek kaliteli ve çok çeşitli sokak müzikleri ve cömertçe beslenmiş kedilerin şehirdeki huzurlu gezileri tam hızıyla devam ediyor. Çok yakınımda bulunan *Masumiyet Müzesi*, şu anda misafir araştırmacılarımızdan birinin araştırma konusu. Müzenin kurucusu ve aynı adlı romanın yazarı Orhan Pamuk, hüznü, İstanbul'u tanımlayan anahtar kavram olarak seçerken diğ r bazıları tanım olarak "keyif" kelimesini daha uygun buldular. Belki de en doğrusu aslında her ikisinin sentezi.

İstanbul 18 Nisan 2017

Çeviri: Victoria Arzu Lejontâtel

BiblioPera

**a common internet platform
of cultural and research
institutes in Beyoğlu**

BiblioPera: Beyoğlu Araştırma Merkezleri Platformu is the online platform of nine international libraries belonging to cultural and research institutes in the Beyoğlu neighbourhood of Istanbul: the Koç University's Research Center for Anatolian Civilisations / ANAMED, the Istanbul Research Institute, SALT Research, the Deutsche Archäologische Institut (DAI), the Netherlands Institute in Turkey (NIT), the Institut Français d'Etudes Anatoliennes (IFEA), the Orient-Institut Istanbul, the Swedish Research Institute in Istanbul (SRII) and the Library of Sismanoglio Megaro. Operating since the fall of 2016, the book catalogue comprises more than 335'000 printed titles and 2 million digital media items. The webpage also informs about upcoming events, scholarships, current publications and other news from the institutes, and provides their scholars with a common forum. The project has been generously supported by the Istanbul Development Agency (İSTKA).

Vitrinin arkasında

Müzeolog ve Lund Üniversitesi'ne bağlı araştırmacı Björn Magnusson Staaf ile röportaj. Staaf, 2016-2017 döneminde İsveç Araştırma Enstitüsü bünyesinde, Orhan Pamuk'un Masumiyet Müzesi üzerine araştırma yapmaktadır.

Uzmanlık alanı Erken Bronz Çağı olan bir arkeologsunuz. Kendinizi nasıl Orhan Pamuk'un İstanbul'unda buldunuz?

– Bronz çağı baltaları üzerine doktora tezimi yazarken Avrupa'nın her yerindeki arkeoloji müzelerini geziyordum ve müzelerin bize nesneleri nasıl sunduğuyla ilgilenmeye başladım. Erken Bronz Çağı'na ait hiçbir anlatı olmadığı için, müzelerin, objeleri kullanarak kendi hikayelerini oluşturup sunmaları gerekiyor ki, müzeyi ziyaret edenler için gördükleri nesneler anlamlı bir bağlama otursun. Bunun dışında, şehir planlaması ve kültür varlıklarının korunması konularında çalışmalar yaptım ve tarih-bugün ve geleneksel-modern gibi olguların birbiriyle ilişkilerini inceledim. Masumiyet Müzesi'ni duyduğumda benim için tüm taşlar yerine oturdu.

Gerçek ve kurgunun birbirine karışımı da dahil olmak üzere, öyle mi?

– Kesinlikle! Normalde, müze ve ziyaretçi arasındaki "anlaşma", herşeyin geçmişte olup bittiği ve bir gerçek olduğu düşüncesi üzerinedir ancak "gerçek" hiçbir zaman yalnızca gerçekten ibaret değildir. Nesnelerden bazıları sergiye dahil edilir, bazıları çıkarılır ve tercih edilen bir düzene göre dizilir, bu da o andaki gerçeği oluşturur. Bir başka deyişle nesneler, yani "gerçek" olan, hiçbir zaman onları tanımlamak için var edilmiş hikayeden bağımsız değerlendirilemezler. Masumiyet Müzesi'nde, tamamen kurgulanmış bir anlatı oradaki nesnelerin varlığını şekillendiriyor. Tüm müze bir *mimesis*; yani dışarıdan gerçeklik hissi veren şiirsel bir yapı. Bu özelliğiyle müze, ziyaretçileri gerçeği nasıl algıladıklarıyla ilgili düşünmeye zorluyor.

Bu, Masumiyet Müzesi'nin bir meta-müze olduğu anlamına mı geliyor?

– Daha çok şöyle söylenebilir: Orhan Pamuk’un karakterlerinin çoğunlukla yazar olmasından yola çıkarak ona ”yazarları yazan” adının verilmesi gibi, Masumiyet müzesi de müze küratörlerinin müzesidir bana göre. Dışarıdan görünüşü itibarıyla son derece geleneksel, ve hatta eski tip diyebileceğimiz bir sergileme yöntemine sahip. Görünüşte, yalnızca kronolojik bir anlatım çerçevesinden yola çıkarak dizilmiş nesneler var. 1800’lerde bu tip müzeler ilk kez görücüye çıktığında bir devrim niteliğindeydiler çünkü tarih, ilk kez nesneler yoluyla bizimle konuşuyordu. Şimdilerde tüm müzelerin böyle görünmesine alıştık ve büyük ihtimalle kimse artık bu sergileme biçimini sorgulamıyor. Masumiyet Müzesi gibi başarılı işler ise bizi bu alışkanlık halinden alıp daha önce kendimizde var olduğunu dahi bilmediğimiz bakış açılarımızı farketmemizi sağlıyor.

Bu noktada fenomenolojinin alanına girmeye başladık ...

– Aynen öyle. Husserl, Heidegger ve Maurice Merlau-Ponty çalışmam için çok önemli ilham kaynakları oldular ve bir arkeolog olarak deneyimlediğim herşeyle de bağlantılılar. Bir zamanlar bize yeni ve yabancı gelen şeyler zamanla, kendi anlayış ufkumuza göre, hayatımızda somutlaşmaya başladı ve biz onlar üzerinde düşünmeyi dahi bıraktık. Tersten bakarsak, daha önceleri hayatımızda günlük olarak varlığını sürdüren, üzerinde düşünmediğimiz nesneler, onları bir vitrine koyup sergilemeye başladığımızda yepyeni bir bakış açısıyla algılanır hale gelirler. Aradaki cam hem gözlemcinin dikkatini o nesneye çekmeye yarar, hem de ikisi arasına bir uzaklık sokar.

Size bir anekdot ile anlatmak isterim: iki yıl önce ailemle birlikte İsveç’in Skåne bölgesinde bir sanat müzesine gitmiştik. Ziyaretimizi, herkesin yaptığı gibi müzenin kafesinde kahve içip kurabiye yiyerek sonlandırdık. En küçük oğlum çok susamıştı ve gazozunu hızla içti. Bizi beklerken sıkılmaya başladı. Sonra birden bire cam bardağını aldı, ters çevirdi, çörebini üstüne kapattı ve ”hah, çörek şimdi müzede” dedi. O kadar güldüm ki içtiğim kahve neredeyse burnumdan fışkıracaktı. Oğlumun yaptığı şey, en basit haliyle, tam da bir müzenin yapmak istediği şeydir: nesneye bakan kişinin başka bir şeyler görmeye ve o şeyler üzerinde düşünmeye başlamasını sağlamak. Nesneyi cam arkasına koyduğumuzda - ya da bu durumda

olduğu gibi bir bardağın içine - o nesneye bambaşka bir bilinçle bakmaya başlarız. Oğlumun bana tesadüfen verdiği bu dersi şimdi ben kendi öğrencilerime veriyorum.

Buradaki çalışmanız tam ve somut olarak nasıl ilerliyor?

– Müzede hem sergi hakkında derin bir araştırma, hem de müze ziyaretçileriyle

röportaj yapıyorum. Röportajların en ilgi çekici kısmı, kitabı okuyarak gelenlerle okumadan gelenlerin müze hakkındaki izlenimleri arasındaki farklar.

Genelde ne tip ziyaretçilerle karşılaşıyorsunuz?

– Benim karşılaştıklarımın çoğu yurtdışından geliyor ancak çokça Türk ziyaretçiye de rastlıyorum. Türkler, müzedeki nesnelerle kendi büyükanne ve büyükbabalarının hikayeleri ve eşyaları arasında direkt bağlantı kurabiliyorlar. Parfüm şişelerinden dioramalara kadar herşey, o ana kadar hatırlamadıkları anıları canlandırabiliyor ve yakın geçmişi düşündürüyor. Böyle bir şey, hem güncel tarihin ve gündelik yaşam tarihinin ne kadar önemli olduğunu ispatlar nitelikte, hem de kitabı okumadan gelen ziyaretçilerin de müzeden memnuniyetle ayrılmasını sağlıyor.

Fakat bu müze yalnızca bir "1970'ler İstanbul'u" müzesi değil.

– Hayır değil, ancak şunu söyleyebiliriz: buradaki kurgu, herhangi bir şehir müzesinden çok daha güçlü bir gerçeklik hissi yaratıyor. Ziyaretçiler, kitabı müzeye giriş bileti gibi kullanıp üzerine giriş damgasını da bastırdıklarında roman bir nevi kendini doğruluyor ve gerçek kılıyor. Sahne sanatlarında "dördüncü duvarı yıkmak" diye bir terim vardır. Oyuncunun seyirciye dönüp, onlara bakarak oynamasıdır bu. Burada ise seyircinin kendini romanın içine dahil ettiği, tam tersi bir durumdan söz ediyoruz. Yurtdışından yalnızca müzeyi ziyaret etmek amacıyla İstanbul'a gelmiş kitap kulüpleriyle bile karşılaşıyorum.

Ziyaretçilerin İstanbul algısında Orhan Pamuk'un yeri nedir?

– Bence çok önemli bir yeri var. Hjalmar Söderberg ve August Strindberg'in yarattığı Stockholm algısı ya da Ingmar Bergman'ın filmleriyle yarattığı İsveç algısı gibi, Orhan Pamuk'un romanları da birçok batılı ziyaretçinin İstanbul'u onun gözleriyle deneyimlemesini sağladı. Aslında bir yanıyla bu da problemlili bir durum çünkü Orhan Pamuk, ziyaretçileri basmakalıp bir İstanbul resminden özgürleştirmek isterken kendisi bu konuda bir otorite haline geliyor.

Araştırmanız için İstanbul'a gelmeden önce şehri ne kadar tanıyordunuz?

– İstanbul’u önce turist olarak; seyahatnameler ve rehber kitapçıklar yoluyla deneyimledim ama Orhan Pamuk’un diğer kitaplarını okumuştum. Özellikle *İstanbul* adlı kitabı beni çok etkilemişti. O kitapta Pamuk, yazısını resimlerle bütünleştiren bir başka yazar olan W.G. Sebald’ın yaptığı gibi, bir şehri yalnızca onun görsel güzelliğiyle değil, içinde barındırdığı anlatılarla ”okuyarak” bir bütün haline getiriyordu.

Orhan Pamuk’un kitapları sizin İstanbul’a bakış açınızı değiştirdi mi?

– Hem *İstanbul* hem de *Masumiyet Müzesi* görüşünüzü yönlendiriyor ve sizi daha önce farketmediğiniz işaretleri ve detayları farkederek hale getiriyor. Ancak ben en çok, Orhan Pamuk’un içinde büyüdüğü şehri tekrar keşfedişiyle özdeşleştiriyorum kendimi. Pamuk, İstanbul’da, unutulmuş ya da 1900’lerdeki modernleşme hevesine kurban giden yerlerin altını çizirken, dolaylı yoldan bu çağdaşlaşma projesinin, ”çağdaşlık” kavramının ülkede şüpheyle ve yorgunlukla karşılanmasına yol açtığı eleştirisinde bulunuyor.

Öyleyse, sizin, Erken Bronz Çağı üzerine yaptığınız çalışmalara dönüş yapıyoruz değil mi? Masumiyet Müzesi, aslında Türkiye’nin kaybolan bir dönemi için kurulmuş bir müze mi?

– Bir bakıma Orhan Pamuk’un tasvir ettiği dünya, gizemli bir kurgu dünyası olabilir. Ancak unutulmamalı ki, müze bir eşzamanlılık yaratıyor. Vitrinin camı, bugünü yansıtan bir aynaya dönüşüyor ve bizi geçmişten ayırırken ona baktığımız ana kilitliyor.

Björn Magnusson Staaf araştırmasını 30 Mayıs’ta İstanbul’da düzenleyeceği bir seminer ile sunacaktır.

Röportaj: Olof Heilo

Çeviri: Victoria Arzu Lejontâtel

Fotograflar: Björn Magnusson Staaf / Masumiyet Müzesi

Scholarships 2016-17

Frederika Tevebring is a PhD candidate in Comparative Literature and Classics at Northwestern University, Chicago. She holds a MA in Religious studies (*Religionswissenschaft*) and a BA in Ancient studies (*Alttertumswissenschaft*) from the Freie Universität in Berlin. During her studies she participated in a number of excavations around Greece. Her main research interests are Greek mythology, its reception and the history of collecting and displaying antiquities.

In the fall of 2016, I spent six weeks at the Swedish Research Institute doing research for my dissertation on the mythical Baubo. According to late antique Church Fathers, Baubo welcomed Demeter to Eleusis when the goddess was searching for her abducted daughter Kore (Persephone). When Demeter refused to eat and drink on account of her mourning Baubo managed to cheer her up by lifting her skirts and exposing herself. In 1989, German archaeologists excavating the Demeter sanctuary at Priene found a group of Hellenistic figurines (323-32 B.C.) that they identified with Baubo. The statuettes adhere to a distinct and unique iconography. The head is placed directly onto the legs and, lacking a torso, the chin and vulva of the female figures merge into one another. The archaeologists described them as “grotesque-obscene” and argued that precisely these characteristics identified them as Baubo.

In my dissertation, I explore ancient and modern responses to Baubo. After their discovery, the statuettes from Priene became synonymous with the name Baubo and the story of the bawdy woman at Eleusis. In this form Baubo has received much attention in philosophy, literature and arts, where she is often used as a symbol for ignored or uncomfortable truths. I argue that Baubo never existed as a coherent mythical figure in antiquity. The combination of name, iconography and story is a modern amalgam of an ancient past, a modern ancient myth. I'm especially interested Baubo as a figure consistently described as obscene and sexual. Baubo fitted poorly with German nineteenth century notions of ancient Greece as an ideal civilization, and still today discussions of the figure have centered on the question whether she is properly Greek. My dissertation centers on the Priene excavation, why were these German archaeologists working in Turkey and why did they identify the statuettes with Baubo? Tracing the influences

that shaped the modern idea of Baubo my aim is to shed light on a poorly studied figure and, more importantly, to map out modern investigations in defining what does and does not belong to "Ancient Greece."

*"Baubo" figures from Priene.
Antikensammlung, Berlin.
Photo: Fredrika Tevebring*

”Coğrafi Bilgiler Değişkendir”

İsveç Araştırma Enstitüsü Bursiyeri ve Tarihçi Charlotta Forss ile Röportaj

Bize akademik geçmişinizi anlatır mısınız?

– Akademik hayatım Uppsala Üniversitesi’nde Siyaset Bilimi ile başladı. Eğitimim devam ederken, bir öğrenci değişim programı dahilinde, bir yıllığına Seattle’daki Washington Üniversitesi’ne gittim. Burada ekstra tarih dersleri almaya başladım ve bundan büyük keyif aldığımı farkettim. Siyaset Bilimi’ne geri dönecektim ancak lisans eğitimimi tamamladıktan sonra yoluma tarih okuyarak devam etmek istediğimi farkettim. Bu nedenle, yüksek lisanımı Cambridge Üniversitesi’nde, tarih alanında yaptım. Daha sonra doktora için 2012’de Stockholm Üniversitesi’ne başladım.

Araştırmanızın konusu, İsveç’in 1600’lerde dış dünyaya coğrafi bakış açısı. Sizi İstanbul’daki İsveç Araştırma Enstitüsü’ne getiren nedir?

– Vaka çalışmalarımın biri Avrupa ve Asya arasındaki sınırla ilgili. Boğaz’ı bir zamanlar olduğu merkez konumundan alıp artık yalnızca bir kırılma noktası haline getiren kıta sınırlarıyla ilgili algıları sorunsallaştırmak istiyorum.

İstanbul bugün hala ağırlıklı olarak Avrupa ve Asya’nın buluşmasıyla anılan bir şehir. Bu algının ne kadarını bir klişe olarak deneyimliyorsunuz?

– Bence bu büyük bir klişe. Kültürel buluşmalar her yerde var; Avrupa’da da, Türkiye ve sınır komşularında da ... İstanbul’un ya da Boğaz’ın bu konuda özel bir yeri olması durumu daha çok mecazi ve sembolik.

Araştırma yaptığınız tarihi kaynaklar Avrupa ve Asya’nın aslında tek bir kıta olduğunu farketmişler ancak yine de ikisinin Boğaz yoluyla ayrıldığı vurgusundan vazgeçmemişler. Sizce antik çağlarda Avrupa adını verdikleri kıtanın Boğaz’la çizilen sınırlarının bugün bile geçerliliğini koruyor olmasının nedeni nedir?

– Bu benim, tezimde sorup, cevabını bulmayı beklediğim sorulardan biri. Herodot bile, bilinen Dünya’nın üçe ayrılıp üç kadın ismiyle – Avrupa, Asya ve Afrika – temsil ediliyor olmasını garipsemişti. Ben bunun belli oranda ”path dependency” dediğimiz şeye, yani genelgeçer hale gelmiş kavramların doğru ya da mantıklı olmadıkları halde kabul görmeleri durumuna bağlıyorum. Bir de tabii Avrupa ve Asya arasındaki farklılıkları vurgulamadaki ideolojik amaçları gözardı edemeyiz.

Bu amaçlar 1600'lerde de var mıydı?

– Hem vardı, hem yoktu diyebiliriz. O dönemde coğrafya eğitiminde kullanılan kaynaklara baktığımızda, bu terimlerin öncelikle nôtür bir şekilde kullanıldığını görüyoruz. Seyahatnamelerde ise Avrupa için, erken Ortaçağ'dan beri gelen başka türlü bir "birlik" vurgusu söz konusu. Bu bağlamda en büyük kimlik göstergesi ise Hristiyanlık, ancak örneğin, dönemin gezginleri için Hristiyanlık daha İstanbul'a gelmeden, Tuna Nehri'nde biterken, "Avrupa" coğraf i olarak Boğaz'a kadar devam ediyordu. Buradan çıkışla, aslında Osmanlı İmparatorluğu'nun – ve daha sonra Türkiye'nin – halihazırda gelişmekte olan bir Avrupa kimliği için ne kadar komplike bir rol oynadığını görebiliyoruz.

Avrupa ve Asya'nın farklı iki kıta olduğu tezini ayakta tutabilmek için, bu defa Rusya yoluyla bir sınır çizilmeliydi. Bu ne zaman gerçekleşti?

– Tarih boyunca, bu sınırın nereden geçtiğine dair değişik fikirler var oldu. Bu fikirlerden en çok kabul görmüş olanının, yani Avrupa ve Asya'nın Ural Dağları yoluyla birbirinden ayrıldığı tezinin, İsveç'li gezgin Strahlenberg'e kadar uzandığını görüyoruz. Strahlenberg, tüm Rusya'yı Çar'dan yetki ve görev alarak gezmişti. Bu geziyle, 1730'da ilk Sibiry haritasını çıkardı ve sınırı Ural Dağları'na yerleştirdi. Haritayı yaratırken, kendisinden önceki coğrafya uzmanlarının bu sınırı çizmekte çekingen kaldıklarını vurgulamıştır. Bu tarz vurgular, coğrafi bilgilerin ne kadar değişken olduğunu kanıtlar nitelikte. Genelgeçer kavramlar hep kullanımda ancak bunlar hakkındaki bilgiler sürekli değişmekte.

Bu arada, antik çağların kavramlarının sıradışı sayılacak uzunlukta bir ömürleri olduğunu görüyoruz. Özellikle de bunların tersini kanıtlayan bulguların uzun süredir var olduğunu düşünürsek... Burada sapmış bir tarihselcilikten (historicism) mi bahsediyoruz?

– Bizans'ın Ptolemaios yazmalarının 1400'lerin sonunda keşfedilmesi Avrupa'da coğrafyanın bir bilim dalı olarak tekrar tanımlanmasında önemli bir rol oynadı. Bu keşiften 1700'lere kadar geçen dönemde Dünya'nın daha büyük olduğunun artık biliniyor olmasına rağmen antik dönemin otoritelerinin hala inatla modern coğrafya bilimine dahil edilmek istendiğini görüyoruz. Yeni bilgiler, eski kavramların merceğinden yansıtılıyor ve Heredot'un antik çağa ait, Akdeniz merkezli dünyası geçerliliğini koruyor.

Sizin kaynaklarınız ve araştırmanız, sınırlar hakkındaki genelgeçer bakışımıza yeni alternatifler sunacak mı?

– Kesinlikle! Özellikle, sınırlar hakkındaki kişisel deneyimlerin merkezde olduğu seyahatnameler, bize coğrafya uzmanlarının herşeyi yerleşmiş bilgiler üzerinden sınıflandıran bakış açılarından çok daha farklı bir bakış açısı sunuyorlar.

Sizce İsveçli ya da Kuzeyli gözlemciler tüm bunlara daha farklı bir perspektiften mi baktılar?

– Bu, benim üzerinde uzun süredir çalıştığım ancak henüz cevabını veremediğim bir soru. İsveçli ve Kuzeyliler de Avrupa diskuruna ve retoriğine aittiler; ancak bu aidiyete çok bilinçli bir şekilde yaklaştılar. Örneğin, Johannes Rudbeckius'un Dünya'yı güney yarımküre üstte, kuzey yarımküre altta kalacak şekilde gösteren "ters" haritası, o güne kadar kuzeylilerin hiç karşılaşmadıkları bir şey olmasına rağmen, kuzeyden Dünya'nın zaten bu şekilde görülmesi gerektiği konusunda hızla kabul görmüştür.

Bu kuzeylilerden bazıları Arap coğrafya uzmanı El-İdrisi'nin 12. yüzyıla ait haritalarını görmüş müdür? Çünkü onun haritalarında da güney üstte, kuzey altta tasvir edilir ...

Johannes Rudbeckius'un Dünya haritası, güney yarımküre üstte tasvir edilmiş. Uppsala Üniversitesi Kütüphanesi

– Rudbeckius'un tüm haritalarını bu şekilde çizdiği biliniyor; İsveç'teki küçük bir şehri bile. Ancak elbette, o dönemin Arap kartografları İsveç'li denklere tarafından bilinmekteydi.

İstanbul sizde güzel bir tat bıraktı mı? Başka konularda araştırma yapmak için de döner miydiniz İstanbul'a?

– Kesinlikle evet! İstanbul'da muhteşem harita koleksiyonları var ve bunlar her tür bilim dalı için ayrı unsurlar içeriyorlar. Blaeu'nun, padişah tarafından, imparatorluk içindeki okuyuculara uygun olacak şekilde Türkçe'ye çevrilen atlası harika bir örnek.

Bir sonraki durağınız neresi?

– Yaklaşık bir yıl sonra tezimi savunacağım ve şimdiden bir sonraki araştırmam için güzel fikirlerim var ancak henüz açıklamak için çok erken.

Charlotta Forss şu anki araştırma konusunu, 25 Nisan 2017'de Stockholm'de gerçekleşecek olan İsveç Araştırma Enstitüsü yıllık toplantısında sunacaktır.

Röportaj: Olof Heilo
Çeviri: Victoria Arzu Lejontätel

Scholarships 2016-17

Yusuf Yüksekdağ is a PhD candidate in Applied Ethics at Linköping University, Sweden. He has a background in Political Science on both undergraduate and master's level from Sabanci University, Istanbul, and Central European University, Budapest. He teaches a variety of ethics and philosophy courses in undergraduate and master's level.

I am a PhD candidate at the Centre for Applied Ethics, Linköping University, Sweden, and I teach a variety of ethics and philosophy courses at both undergraduate and master's level. I have a background in Political Science both in undergraduate and master's level, respectively in Sabanci University, Istanbul and Central European University, Budapest.

My current research interest lies in the ethical questions surrounding the restrictive policies that address the critical shortages of health workers in underserved regions in the world. Mass exodus of medical capital from developing countries continues to be a matter of concern that threatens the basic health delivery for the people of these developing states. To better understand what is at stake both for them and the migrant skilled workers, I am interested in the ethical implications of this phenomenon. The primary objective of my research is to identify the interests at stake and the ethical significance of the phenomena as such; and the ethical implications on the rights and the duties of all relevant actors.

Aside from my doctoral research project, I have a longstanding interest in media ethics. I am particularly interested in, what I would call 'media literacy ethics' where the news items and their content are examined from an ethically-charged perspective. To pursue my interest in this field, I have been granted a generous research grant by Swedish Research Institute in Istanbul. In collaboration with Esra Ercan Bilgic from Istanbul Bilgi University, we have examined the representations of Syrian asylum seekers in Turkish mainstream newspapers.

Our aim was to provide an ethics-media nexus to investigate the representation of Syrian asylum seekers in mainstream Turkish daily newspapers. In our study, an ethical framework is provided and applied in order to understand the nature of the framing of the 'refugee question' that is reproduced in Turkish media. We have examined the extent to which representation coincides with the ethical lens provided, given the struggles of asylum seekers who are vulnerable to negligence, securitization, uncertainty and non-recognition.

Geçici koruma ve yok sayma arasında Suriyeli sığınmacılar

Ana akım gazetelerde ‘sığınmacı/mülteci’ temsiline etik bir bakış

Yusuf Yüksekdağ, Centre for Applied Ethics, Linköping Üniversitesi

Medya etiği denildiğinde, ilk olarak akla genellikle gazetecilik etiği gelir. Ancak, özellikle yeni medya araçlarının popülerleşmesi, medya etiği kapsamında bir çok farklı düzlem, araştırma ve tartışma alanı açtı. ‘Medya okur yazarlığı etiği’ de bunlardan biri. Etik ve siyasal felsefe üzerine çalışan biri olarak, bu konuya olan ilgimi şekillendiren 2014’de rastladığım bir haber oldu. Ege sularında batan ve can kayıplarına yol açan bir sığınmacı botunu konu alan haberde, ‘sığınmacılar’ daha çok ‘illegal göçmen’ ya da ‘kaçaklar’ olarak tanımlanmaktaydı.

Ege’de göçmen faciaları: 11 ölü

19.03.2014

Ege’de dün kaçak göçmenlerin teknelerinin batması nedeniyle can pazarı yaşandı. İki farklı olayda toplam 11 kişi yaşamını yitirdi.

Yasadışı yollara Avrupa’ya gitmek isteyen göçmenleri taşıyan tekneler dün bir Ege sularına gömüldü. İlk facia Midilli Adası açıklarında kaçak göçmen taşıyan bir botun batması sonucu yaşandı. 8 kişi kurtarılrken, 7 kişi yaşamını yitirdi ve iki kişinin kayıp olduğu bildirildi. Diğer kaza haberi Bodrum açıklarından geldi. Bodrum’dan yasadışı yollarla Yunanistan’ın Kos Adası’na gitmeye çalışan 8 kişinin bulunduğu tekne, Karaada’nın yaklaşık 2,4 kilometre açıklarında battı. Boğulmak üzere olan 3 kişi kurtarıldı. 4 kişinin cesedi çıkarılırken bir kişinin de hala kayıp olduğu kaydedildi. Öte yandan Edirne’de yasadışı yollarla yurtdışına gitmek isteyen Suriye, Filistin Afganistan, Pakistan, Fas ve İran uyruklu 156 kaçak yakalandı. Uluslararası Af Örgütü ise yaptığı açıklamada Güney Kıbrıs’ı savaş mağduru Suriyeli mültecilere gösterdiği “utanç verici” muameleden dolayı kınadı.

Unutulmamalı ki, ‘sığınma hakkı’ bir insan hakkıdır. Bir haberi nasıl sunduğunuz, ilgili kişileri nasıl temsil ettiğiniz, o haberi okuyanların hak, adalet ve sorumluluk anlayışlarını şekillendirmede doğrudan etkili olur. Bu tarz pejoratif tanımlamalar ve ‘göz ardı etme’ yönünde bir

tutum, ana akım medya okuyucuları üzerinde şüphesiz yalnızca sığınmacıların haklarına dair değil, aynı zamanda ilgili bireysel ve kurumsal sorumluluklara dair de bir yok sayma halini tetikler. İşte bu da, medya okur yazarlığı etiği olarak tanımlayabileceğimiz araştırma ve tartışma alanı ile doğrudan ilişkilidir. Bu alan, hak, adalet ve sorumluk üçgeninde ele alınması gereken tartışmaların, medya araçları vasıtasıyla nasıl çerçevelendiğine ve aynı zamanda da 'aslında nasıl tartışılması gerektiğine' odaklanır.

Bahsedildiği gibi, sığınmacılar ve sığınmacıların yaşadığı zorluklar, Türkiye'deki ana akım medyada 2012 yılına kadar çoğunlukla göz ardı edildi. Türkiye'nin Avrupa dışından gelen sığınmacılara mülteci statüsü vermedeki kısıtlamaları ve bu nedenle birçok sığınmacının Türkiye'yi daha çok bir transit alan olarak kullanması nedeniyle bu 'yok sayma hali' ana akım medya tarafından yoğun olarak yeniden üretildi. Bu durum, 2012'ye kadar yayınlanan gazete kupürleri incelendiğinde net olarak gözlenebilmekte. Ege sularında yaşam ve hak mücadelesi veren ya da sınır geçişlerinde sorun yaşayan sığınmacıların, ana akım medyada pejoratif bir terminoloji kullanarak haberleştirilmesi, bizi bu tip tanımlamaların ve çerçevelerin, Suriye'den gelen sığınmacılar nezdinde de devam edip etmediğini incelemeye yöneltti. Özellikle içinde bulundukları 'geçici korunma' durumunu düşündüğümüzde, Suriyeli sığınmacıların ana akım medyada nasıl tanımlandıkları, yaşam ve hak mücadelelerinin nasıl bir söylemle temsil edildiği büyük bir önem arz etmekte.

Bu amaçla, bu çalışma medya-etik bağı üzerine kurgulanmış bir içerik analizi olarak şekillendi. İstanbul Bilgi Üniversitesi, Medya Bölümü'nden Dr. Esra Ercan Bilgiç ile beraber gerçekleştirdiğimiz bu çalışmada, öncelikle, sığınma hakkı ve ilgili bireysel-kurumsal sorumluluklara dair etik bir tartışma düzlemi çizerek (Resim 2), ana akım medyadaki ilgili söylemsel temsillerin bu çerçevede nasıl şekillendiğini incelemek istedik.

Çerçeve	Örnek	Açıklama
İnsan hakları (human rights)	"İnsan hakları", "sığınma hakkı"	Sığınmacı ya da mültecilerin insan haklarından bahseden haberler
Haklar (rights)	(Non-existing example:) "Hak mücadelesi", "işçi hakları", "sosyal güvence"	Sığınmacı ya da mültecilerin bireysel haklarından bahseden haberler
İnsanlık (humanitarianism)	"Suriye savaşından kaçan on binlerin Ege üzerinden Avrupa'ya akını her gün yeni bir insanlık dramı yaşanmasına neden oluyor"	İnsanlık ve insan olma üzerine vurgu yapan haberler
İnsani yardım (humanitarian aid)	"Kaçan çocuklar bizim çocuklarımız, onlar da iyi bir dünya hakkına sahipler"	Sığınmacı ya da mültecilerin yönelik insani yardımlardan bahseden haberler

Çerçeve	Örnek	Açıklama
Ekonomik yük (economic burdens)	"Türk işçilerin yerini daha düşük maaşa razı Suriyeliler alınca işsizlik maaşı başvurusu son 3 yılın zirvesine çıktı"	Sığınmacı ya da mültecilerin tarafından yaratıldığı iddia edilen ekonomik yüklerden bahseden haberler
Kozmopolit ve ulusötesi yükümlülükler (cosmopolitanism and global responsibility)	"Savaş ve zulümden kaçanlara kapı kapatan Avrupalılar ...", "Türkiye dışında savaştan kaçan mültecilere kucak açan tek ülke yok"	Küresel etkileşimden bahseden ve ilgili ulusötesi yükümlülüklerden bahseden haberler
Sınır kontrolleri (border controls)	"Suriyeli göçmenler Avrupa ülkeleri önlemleri artırınca yeni bir rota belirledi"	Sınır kontrolleri ve pratiklerinden bahseden haberler
Kurban ya da yardıma muhtaç olma (victimization – aid receivers)	"... Suriyeliler'in bir umut yolculuğu daha Ege'nin derin sularında son buldu", "... kıyıya vuran minik bedenlerini görenler, gözyaşlarını tutamadı"	Sığınmacıları kurban ya da yardıma muhtaç olarak sunan haberler

Bu konu genellikle medyaya ithaf edilen "başkasının acısını haber yapma" ve bir farkındalık yaratma beklentisi ile de ilgili. Binlerce kilometre uzaklıkta 'acı çeken insanları' medyanın farklı araçları vasıtasıyla görmek ya duymak, çoğu kez bir farkındalık ve sorumluluk duygusu yaratacakmış gibi tahayyül edilir. Ancak bu beklenti, bir konunun sadece bir haber öznesi haline getirilmesi ile karşılanmayabilir. Bir sorumluluk duygusu yaratılması, o konunun nasıl haberleştirildiği ile de ilgilidir. Eğer 'acı çeken' bir sığınmacıyı salt 'acı çeken' ya da 'yardıma muhtaç' olarak tanımlarsanız, izleyici nezdinde 'insanı bir sorumluluk' yaratma olasılığı ortaya çıkabilir. Hatta insani yardımlar ve hayırseverlik bu tip araçlar sayesinde belki de artabilir. Ancak amacımız, bireysel hak ve sorumluluklara dair bir farkındalık yaratmaksa, sığınma hakkı gibi bir konuyu salt 'acizyet' ya da 'hayırseverlik' gibi kavramlar ile tartışmak beklenen sonucu büyük olasılıkla vermeyecektir. Bu nedenle, sığınma hakkı gibi bir konu, hak ve sorumluluk bağlamında tartışılmalı ve ilgili kişilerin sadece 'acıma' ve 'sadaka' anlayışının dışında 'etik' ve 'siyasi' sorumluluklarına dikkat çekilmelidir. Bu da medya haberlerinin etik bir çerçevede tartışılması ile mümkündür.

Tüm bu verilerin ışığında, çalışmamız iki araştırma sorusu üzerine şekillendi: (1) Türkiye'deki ana akım medya, Suriyeli sığınmacıları, hangi ikili karşıtlıklar üzerinden tanımlamaktadır? (2) Bu tanımlamalar, ne denli ve ne derecede, sığınmacılar ve sığınma hakkını bir insan hakkı olarak tartışan bir düzlem baz alınarak sorunsallaştırılabilir?

Çalışmamızda, en çok satan 20 gazetenin 30 Ağustos 2015 tarihinden 7 Eylül 2015 tarihine kadarki ilk sayfalarını inceledik. Bu da 91 sayfa ve 121 habere tekabül ediyor. Veri toplama aşamasının Alan Kurdi'nin 2 Eylül 2015'deki trajik ölümü ile aynı zamana istemsizce denk geldiğini de özellikle belirtmeliyiz. Bu olay aynı zamanda Suriyeli sığınmacılar üzerine yazılan haberlerin çoğalmasa ile de sonuçlandı.

İlk gözlemlerimiz, hak, insan hakları ve sığınma hakkının bir haberleştirme çerçevesi olarak neredeyse hiç kullanılmaması oldu. Haberler daha çok insani yardım ve insanlık çerçevesinde incelenirken, Alan Kurdi'nin trajik ölümü ile global sorumluluk çerçevesinin de kullanılmaya başlandığı gözlemlendi. Ancak sığınmacıları daha çok 'acziyet' içinde ve 'yardıma muhtaç' insanlar olarak tanımlama yönündeki tutum da haberlerin yaklaşık %80'inde gözlemlenen bir tartışma çerçevesi oldu. Bunun yanında haberlerin yarısına yakınında, bu konu Avrupa ve Kuzey Amerika ülkelerine dair bir eleştiri konusu olarak sunuldu. Ancak, 2 Eylül 2015 sonrasındaki yoğun gündem içerisinde dahi konunun bir hak, insan hakkı ya da sığınma hakkı çerçevesinde incelenmediği görüldü.

Suriyeli sığınmacıların terminolojik olarak tanımlanması hususunda ise beklediğimizin tersine daha bilinçli bir habercilik ile karşılaştık. 'Sığınmacı' tanımını %2'lerde olsa dahi, 'mülteci' tanımını %50'lerde kullanılmakta olup, 'kaçak' ya da 'illegal göçmen' tanımları %10'ları aşmadı.

Çalışmamızda dikkat çeken ve ilave bir çalışma gerektiren konu ise, özellikle 2 Eylül 2015 sonrasında kullanımı artan global sorumluluk çerçevesi. Bu konu, bu çerçevenin nasıl oluşturulduğu, Avrupa ülkelerine dair politik bir eleştiri olarak mı yoksa global bir sorumluluk bilinci yaratma amacıyla mı çerçevelendiği bir söylem analizini mecbur kılmaktadır.

Exile, Political and Economic Migration in the Ottoman Empire

Lecture series at CEZAYİR,
Galatasaray, Istanbul

April 20, 19:00: Muslim and Christian Refugees in the Balkans and in Anatolia

Dr. Ayca Baydar, SOAS: *Turkification of Anatolia: The Case of the Karamanlis' Deportation*

Doc. Dr. Veli Aydın (Namık Kemal Üniversitesi, Tekirdağ): *İşgal ve Sürgün: Balkan Savaşlarında Yaşanan Serez Faciası ve Müslümanların Kitlemel Göçü*

April 26, 19:00: Immigrants and Intercultural Transfer

Perihan Yücel, DenizBank Kültür ve Sanat Direktörü: *İstanbul'a sığınan Beyaz Ruslar*

Prof. Dr. Serdar Öztürk, Gazi Üniversitesi, Ankara: *Empathising with refugees and immigrants through films*

May 11, 19:00: European Refugees in the Ottoman Empire

Prof. Dr. Johan Mårtelius, SRII: *The Royal Swedish Exile in the Ottoman Empire, 1709-14*

Paulina Dominik, Freie Universität Berlin: *Polish political émigrés in the Ottoman service as engineers in the 1850s-1870s*

May 17, 19:00: Choosing a New Homeland

Dr. Richard Wittmann, Orient-Institut Istanbul: *In search of a better life: German-speaking craftspeople and journeymen in Late Ottoman Istanbul*

Dr. Esra Almas, Netherlands Institute in Turkey: *A Jewish novelist writes on Ottoman exiles in Berlin*

Merhabalar ...

... Ekim 2016'da İsveç'in İstanbul'daki Başkonsolosu olarak göreve gelen Sayın Therese Hydén.

Bize daha önceki görevlerinizden bahsedermisiniz?

– İsveç'te Dışişleri Bakanlığı görevlisi olarak yaklaşık 20 yıllık bir geçmişim var. Bu süreçte Strazburg, New York ve Brüksel de dahil olmak üzere birçok şehirde, uluslararası organizasyonlar için çalıştım. Avrupa Konseyi, Avrupa Birliği, Birleşmiş Milletler ve Uluslararası Göç Örgütü (IOM), bünyesinde görev aldığım organizasyonlardan bazıları. Eğitimim ağırlıklı olarak uluslararası hukuk ve insan hakları konuları üzerine. Bu konularla ilgili olarak hem yurtdışında hem de İsveç'te, Dışişleri Bakanlığı'na bağlı olarak çalıştım. İstanbul'dan önceki görevim Dışişleri Bakanlığı'nın Doğu Avrupa ve Orta Asya'dan sorumlu biriminde yardımcı müsteşarlıktı.

Sizce, yeni göreviniz çerçevesinde size düşen en önemli görev ne olacak?

– Bizim, birim olarak öncelikli görevimiz İsveç ve Türkiye arasında yeni işbirliği alanları oluşturmak ve var olanları geliştirmek. Halihazırda, Türkiye'deki kültür yaşamını, sivil toplumu ve bir yandan da İsveçli şirketlerin Türkiye'ye ihracatını ve Türkiye'deki varlıklarını destekleyerek bunu gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Düşünce ve ifade özgürlüğünün büyük sınavlardan geçtiği bu günlerde, diyalog ve kültürler arası her türden alışveriş daha da önemli hale gelmektedir.

İstanbul'daki Başkonsolosluk ile Ankara'daki Büyükelçilik arasında görev tanımı açısından ne gibi farklılıklar var?

– İsveç'in Türk hükümetiyle ilişkileri ve Türkiye'deki siyasi gelişmelerle ilgili İsveç'i bilgilendirme görevi birincil olarak büyükelçiğe aittir. Hem büyükelçilik hem de başkonsolosluk İsveç'li şirketlerle temas halinde bulunmakla birlikte, İstanbul'daki başkonsolosluk bu konuda en büyük desteği veren birimdir. Bunun nedeni, Türkiye'de iş yaşamının ağırlıklı olarak İstanbul'dan idare ediliyor ve burada şekilleniyor olması. Ticaret ataşeliğimiz *Business Sweden*'in ofisi de bu nedenle İstanbul'da bulunmaktadır.

Sizce Başkonsolosluk ve İstanbul'daki İsveç Araştırma Enstitüsü'nün birbirleriyle olan en önemli bağlantı noktaları nelerdir? İkisi arasındaki işbirliği hangi alanlarda geliştirilebilir?

– Bu yaz gerçekleşecek olan *Summer School on Human Rights* – İnsan Hakları Yaz Okulu – enstitü ve başkonsolosluk arasındaki en iyi ve önemli işbirliği örneklerinden biri. Bunun dışında, enstitüye ait binaların çok güzel ve kullanışlı salonları var. Konferans salonunuzu, İsveç filmleri göstermek de dahil olmak üzere bir çok başkonsolosluk aktivitesinde kullanıyoruz. İsveç'te okumak isteyen Türk öğrencilere yardımcı olmak konusunda da yakın işbirliği içinde olabileceğimizi düşünüyorum.

Başkonsolosluğun arka bahçesindeki küçük kilise artık herhangi bir ayın için kullanılmıyor. Yakında başka bir organizasyon için kullanılması gündemde mi?

Kilisenin şu anki sahibi olan Devlet Gayrimenkul Ofisi (Fastighetsverket= İsveç'te, devlete ait gayrimenkullerden sorumlu kamu kurumu) kiliseyi daha önce çeşitli etkinlikler için farklı kurum ve kuruluşlara kiraliyordu. Şimdi ise biz başkonsolosluk olarak uzun süreliğine kiraladık ve onarmaya başladık. Kilisenin, müzik ve kültür etkinlikleri için uygun hale getirilmesinde son aşamaya gelindi.

Şu anda başkonsolosluk olan İstanbul'daki bu birim, Osmanlı İmparatorluğu döneminde büyükelçilik olarak görev yapıyordu ve o dönemin başkenti İstanbul'a gelen ilk yabancı misyonlardan biriydi. Sizce İsveç'in hala Türkiye'de önemli bir rolü var mı?

Kesinlikle! İsveç, Avrupa Birliği ve Türkiye, birlikte muazzam büyüklükte bir ticaret hacmine sahipler. Ayrıca, İsveç çok uzun zamandır Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne adaylık sürecindeki en büyük destekçilerinden biri. Bu süreçte Türkiye'nin tam anlamıyla demokratik bir hukuk toplumu olma yönündeki çabalarına özellikle destek verdik. Bunun yanı sıra Türkiye'de çok sayıda İsveçli şirket bulunmakta. Bu şirketlerden ilki 1880'li yıllarda Türkiye'deki telefon ağı sistemini kuran ve şu anda ülkede hala aktif olan Ericsson. Türkiye'nin coğrafi ve stratejik açıdan İsveç ve Avrupa Birliği için önemli bir yerde olduğunu yadsıyamayız ancak ülkenin, altına imzasını atmış bulunduğu uluslararası sözleşme şartlarının yerine getirilmesinin sürdürülmesi konusunda net bir tavır takınmalıyız. Bu sorumluluklardan en önemlisi hiç şüphesiz insan hakları ve özellikle de temel bir insan hakkı olarak ifade özgürlüğü.

Röportaj: Olof Heilo

Çeviri: Victoria Arzu Lejontâtel

Fotograf: İsveç başkonsolosluk, İstanbul

Spring lectures at the SRII

April 13, 19:00

Matthew Goldman, Bogazici University, Istanbul

Who is the Mastermind? Conspiracism and Accountability in Contemporary Turkish Politics

May 9, 19:00

Cecilia Olovsson, SRII

Victoria and the cosmic conception of imperial victory in Early Byzantine visual culture

May 30, 19:00

Björn Magnusson Staaf, Lund University

Stalking Kemal Basmacı. The Museum of Innocence, the Construction of Memories and Urban Biography

Istiklal Caddesi 247
P.K. 125 Beyoglu - Tünel
TR-344 33 ISTANBUL
Phone: +90 212 252 41 19
Fax: +90 212 249 79 67